

„Ja, jeg er jo bleven valgt til Formand for Amtets Ungtyreskue. Det er en meget ærefuld og betroet Post, men den skaffer mig unægtelig en Masse Bryderier paa Halsen. Og jeg var virkelig tilstrækkelig ophængt i Forvejen. Jeg har i denne Tid arbejdet flere Timer daglig i mit Laboratorium. Det er stadig Udryddelsen af Kartoffelskimmelen, der beskæftiger mig. Aner du, Tante, hvormange Millioner Kroners Tab det drejer sig om pr. Aar alene for Danmarks Vedkommende?“

„Fortæl mig det en anden Gang, John! Veed du, at her for lidt siden var en Herre, som spurgte efter dig?“

„Ja, Pastor Gaardbo. Jeg har talt med ham. Vi mødtes i Alleen. Han har jo fortalt jer Nyheden, at Enslev kommer her-til. Det bliver en stor Dag for Egnen.“

„Jeg forstaar det ikke,“ sagde Fru Bertha. „Jeg troede, den kære Mand nu var falden til Ro. Han er jo ogsaa virkelig syg.“

„Det mærker man skam ikke. Læste du hans Grundlovstale? Den var da glimrende? Men det er selvfølgelig Valget, der har kaldt ham frem. Som der forleden saa smukt og rigtigt stod i „Femte Juni“: han har siddet ude paa sit Landsted ved Furesøen som en anden Holger Danske og ladet Skægget gro ned i Bordet, indtil han mærkede, at Friheden var i Fare. Jeg sagde det ogsaa til Pastor Gaardbo, at jeg synes, vi skulde modtage ham festligt med en Æreport og et Musikkorps — eller noget af den Slags. Dersom man opfordrer mig, skal jeg gerne holde Velkomsttalen.“

„Hvad sagde Præsten til det Forslag? Det forekom mig, at han var lidt forbeholden.“

„Ja, det er en sær Mand. Gud veed, om han er rigtig paalidelig. Vi er politiske Meningsfæller, men vi omgaaes ikke. Indbyder man ham til en Middag, finder han altid paa Undskyldninger. Det er ikke som med gamle Provst Vollerup. Kan du huske? Han kom ganske af sig selv, naar han vidste, her var Middagsfremmede. Og han og jeg var dog dødelige Modstandere baade paa det politiske og sociale Omraade, for ikke at tale om det kirkelige.“